

מי איכר את הבושה?

אחת מסימטות הבחירות של הליכוד במערכת הבחירות האחרונה הייתה "הם איכרו את הבושה!" - שהיתה מכוננת כנגד מנהיגי המערך. עכשיו, אחרי צירופו של המחללטר מיספר אחד לממשלת הליכוד, אפשר להשתמש באותה סיסמה עצמה נגד ראשי הליכוד: גם הם איכרו את הבושה. רק שהם איכרו אותה הרבה יותר מהר מאשר המפא"יניקים לשעבר.

מה שמנחם בגין צריך עכשיו לעשות זה רק לשכנע את גולדה מאיר להצטרף לממשלתו, ואז אפשר להתכונן למילחמה כבר באוקטובר הקרוב.

אברהם נאור, רמת גן

...צעדו של מנחם בגין מוכיח, שהוא מחד מפני השילטון. העובדה שהציע את משרד החוץ למשה דיין מצביעה, אולי, על כך שהוא סבור שאין בין מנהיגי הליכוד איש המתאים לתפקיד זה. אפשר לסמוך על בגין שהוא מכיר היטב את האנשים שבמחיצתו.

מ. דן, חיפה

עד שלא הציע מנחם בגין את תפקיד שר החוץ בממשלתו למשה דיין, הייתי מודר אג. הקיצוניות, הוטרטת המשותפת והיעדר הנכונות של מר בגין למשרות, עלולים היו להמיט שואה על עם ישראל. עתה, כשמינה את משה דיין לשר החוץ, נרגעתי. עצם המינוי מוכיח שהממשלה החדשה תלך לפשרות, לויתורים ולנסיגות. עד עכשיו לא היה מי שיסביר לעם כמה זה חשוב, אבל עכשיו יוכל לעשות זאת דיין. הוא כבר רגיל להיכנע ולהתרפס בפני האמריקאים.

יוסף צ, תל אביב

...בא לי להקיא!!! אינני יודע, רבלין, הרצליה סיפוחו של דיין לממשלת המילכוד היה הקש ששבר את גב הגמל - את הגב שלי. בכל אופן, מישהו מצטרף אלי לי קנדה?

נורית רוזן, תל אביב

"עכשיו אני רואה כמה אתה חזקה..."

לקראת האסון

איני באה להתייחס כאן לעצם מהות הקטסטרופה שנפלה עלינו עם עליית הליכוד לשילטון. על כך נשלם את המחיר, עם פרעון השטר. מר אבנרי מצייץ בכתבתו (העולם הזה 2072) כי המוני עם ישראל, אשר בחרו בליכוד, "לא היו מודעים לכך במעשה אשר יירשם בספרי ההיסטוריה, אבל הם עשו זאת. המוניים של איש ואשה מהם אינם חשופים. חשובה רק התוצאה: התור צאה גור אה". זה נכון, ללא ספק. מאידך משיך מר אבנרי ואומר: "העם חש מה שהוא עושה, אילי לא בצורה מודעת לגמרי. אך לפחות, מתחת לסף ההכרה, ידע היטב, הוא החליט לוותר סופית על סיכויי השלום, ולא חשוב באילו תירוצים תורץ הדבר."

קימת כאן סתירה. מחד, המניעים של איש ואשה אינם חשובים, חשובה רק התוצאה. מאידך, "מתחת לסף-הכרתו ידע היטב" המעשים שאדם עושה מתחת לסף-הכרתו רלווים מודעים בהכרח לעושיהם, ובי וודאי לא במיגור כה רחב של הציבור. אנשים רבים שבחרו הפעם בליכוד, לא בחרו בצורה רציונלית. זאת הייתה ענישה למערך. זאת הייתה מחאה נגד השילטון

(המשך בעמוד 6)

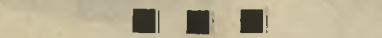
מנו, שיש לנקוט יד חזקה כלפי פלוגי ר אלמוני, עוכריישראל.

היזה ארוך יורד על המדינה, ואני חושש מאד כי העולם הזה יהיה - שוב - המיגדלור היחידי בחשיכה, הקול החופשי היחידי של ארץ ישראל השפויה. האי ה יחידי בים של תיקשורת כוזבת. אני אומר "שוב", כי כבר היו דברים מעולם.

הממונה על שירותי הביטחון לשעבר, אי סר הראל, סיפר בסיפור כי במשך כמה שנים ראה המיטר הבן גוריוני בשבועון העולם הזה את אויבו המסוכן ביותר. היו אלה השנים שבהן שלטו משה דיין ושימרון פרס במדינה, מאחורי גבו של "הזקן". או הופעלו נגדנו שירותי הביטחון והמישטרה, התפוצצו הפצצות במישרי המערכת, נשברו עצמות העורכים, נעשה ניסיון להקים נגדנו שבועון מתחרה שי מוגן בכספי שירותי הביטחון. ניתנה הורר אה לתיאטרון הלאומי להציג מחזה הסתה שנכתב נגדנו, ולבסוף הוכן חוק מיוחד כדי להכניס אותנו לביטחון.

כל האמצעים האלה שבאו את העור לס הזה, להיפר, הייתה זו שעתו היפה ביותר של שבועון זה. קוראירי נאמניו המר תינו מדי שבוע לגיליון החדש, בדריכות ובמתחות. הם לא הרגישו את עצמם כי קוראים רגילים של עיתון רגיל, הם ראו בקוראי "השבועון המסויים" מחנה לוחמים, ובפירסום כל גיליון אסו של מאבק. במאבק זה בין השילטון למכשיר הדפוס ניצחה המילה המודפסת. אין ספק שאיך הראל אכן צדק ב הערכתו: יותר מכל גורם אחר בארץ הכ שיר העולם הזה את הקרקע להתמוטטות מיסטר בן גוריון. לכישלון רפי' ולהחזרת מידה של שפיות למדינה. עד למילחמת ששת הימים, כאשר שיכרו הניצחון והחז קת השטחים פתחו את הפתח לתהליך ה הקצנה, אשר פירותיה באושים שלו מוני חים עתה לפנינו.

עכשיו נכנסים לתקופה חמורה יותר לאין שיעור.

קשה לחזות מראש מה עתיד להתרחש. ייתכן שראשי המיטר החדש כנים בי כוונתם המוצהרת לשמור על חופש העיתונות נות במדינה - אם כי מותר לשאול מה פירושו של חופש העיתונות בעיני גאולה כהן למשל.

אך ברור כי מיסטר כזה, בעד סיגנון כזה, מוכרח להתנקש בחיי פשה העיתונות, במקורם או במאר חר. ולו רק מפני שיכיא למצביר חירוב לאומיים, המיחמה ולהתנני שויות פנימיות, הנגודים משבע מהותם את חריותיהם.

בשנים האחרונות נמצאו מחקים רבים לי העולם הזה. גם עיתונים אחרים העזו לי חשוף פרשות שחיתות, להתגרות בבכלי השורה, למתוח ביקורת סקלנית. מצב זה השתנה כעת כליל. חוששני כי מחקירי ימצאו עתה יעדים אחרים ליציר החקירי שלהם. לא יהיה נוח, וגם לא פופר לארי, ללכת עתה בדרכי העולם הזה.

חוששני שלפנינו תקופה ארוכה, שבה נעמוד שוב לבדנו מול גלי שטיפתיהמה, שבה נצטרך לקבל על עצמנו סיכונים רבים. הדבר יחייב היערכות חדשה של המערך כת לקראת המצבים הצפויים. אנו מתחיי לים עתה לתת את דעתנו על כך. הדבר מחייב גם הידוק מחודש של תי יחסים עבר, כאשר "השבועון המסויים" היה מותרם, נרדף ומשמץ. אנו נהיה שוב זקוקים לעזרת הקוראים לשם הגנה על העיתון ולהפצתו בבתים רבים.

כך גיליון של "העולם הזה" מהווה עתה תחמושת במאבק ער דמותה של המדינה, שפיותה יתה וקיומה כמדינה דמוקרטית, מודרני ניה, חילונית ונאורה, יש לדאוג שתחמושת זו תגיע ליעדה, שתהיה מצויה ברי כז אורח שיצבה דהשתתף במאבק זה. לשם כך תהיה ררושה עזרתך.

לפני 27 שנים וחודשים אימצנו לעצמנו סיסמה. נדמה לי שהיא רלווטית כיום יותר מכפי שהיחה אי פעם:

בלי מורא, בלי משוא פנים.

לוי אפרן

"העולם הזה", שבועון החדשות הישראלי • המערכת והמינהלה: תל אביב, רחוב גוריון 3, טלפון 03-243386. תאריך 136 • מוען מברקי: "עולמפרס" • מודפס ב"הרפוס החדש" בע"מ, תל אביב, רח' בן אבנר 10 • הפצה: "גד" בע"מ • גולפות: "צילנקוגרפיה כספוי" בע"מ • העורך הראשי: אורי אבנרי • העורך: ארי תבור • עורך תכנית: יוסי שנון • עורכת כיתוב: נורית יהודאי • ראש המינהלה: אברהם סימן • מח' המודעות: רפי זכרוני • המוני: "העולם הזה בע"מ".

לאילי ההון השחור, טוב לישראל. עובדים המבקשים לשמור על שכרם הריאלי הם פושעים ותכלנים. וכן הלאה וכן הלאה. דברים אלה לא נאמרו רק במאי מרימערכת. הם נאמרו במודורי החדשות ובמהדורות החדשות, וים אחר יום ויעה אחר שעה, תוך סירוס שיטתי של הידיעות, נניות הידיעות שלא התאימו לקונספציה, ניפוחן של אלה שהתאימו לה, עירבוב פרשנות עם העובדות כדי ליצור את התמונה הרצויה.

שופטיהמה לא הבחינו במעשייהם, כי הם היו שמופיימוח בעצמם. שטיפתיהמה העצמאית של בליהתיקשורת הייתה חלק מושיטי פתימהו הכללית.

ב-17 במאי החליט עם ישראל החלטה בלתי שפויה: להתגרות בעולם כולו. ל- הכנס לעימות עם ארצות הברית, לירוק בפרצופו של העולם הערבי. אם רובו של הציבור סבר כי זוהי החלטה שפויה בהחלט, הרי יש לחפש את אחת הסיבות הי עיקריות לכך בליהתיקשורת, מי שקובע את הנורמות, הוא הקובע מהו נורמתי ומה לא.

כד התהליכים האלה יימשכו עתה באופן מכוון ומאץ. זהו "הסיגנון החדש" שעליו דיבר הקומיסאר.

זהו סיגנונה של גאולה כהן, סיגנונו של זבולון המר, סיגנונם של הרבי מלובאביץ' וסמי פלאטרשווין. הוא ישתמש מעתה ער כד פניה של חיונה ער כד רף בעיתונות, ער כד תוכנית בכליהתיקשורת הי אקטרוניים.

התהליך יהיה, מן הסתם, איטי. הידיקי הקנאות הלאומנית, שהיו קיימים עד כה בכל כליהתיקשורת, יתגברו עתה על כל הנוגדים ויכבשו את האורגניום. מי ש הטיף עד כה לדיוטיו הלאומניות בשולי העמוד, יפלוש למרכזו. ניצוי ארץ ישראל השפויה בעיר תננים, בררו ובטרוויזיה, יקברו עצה טובה מעורבים להנמך את הפון, "ער עכור זעם". אחר כך יידחקו קצת הצידה, כדי ליצור "איוון" לאידיאמ תשתנה הפרו פורציה, ער ש, "הסיגנון החדש" יש לזט בכל.

רבים מאנשי התיקשורת יגלו לפתע כי בעצם, בסתר ליבם, היו תמיד בעלי תודעה לאומנית צרופה, ותמיד האמינו בקודשה האומה. מי שירת את האדונים הישנים, מתוך תאוות בצע, רדיפת כבוד או שאיפה גלוחיות, ישרת גם את האדונים החד שים. דרוש זמן כדי להסתגל ל"סיגנון ה יעולם הזה" אבל לא יהיה כל כך קשה. ילמדו.

עיקר המלאכה ייעשה, כמובן, בשטח ה חדשות. החדשות יוצרות את תמונת העיר. אם נעשה הסירוס עד כה באופן בלתי מודע, מחר הוא ייעשה בצורה מודעת. למען "המוראל" הלאומי, למען החוסן ה נפשי של חילינו, שיצטרכו להילחם ב מילחמה הבלתי נמנעת, יתחילו לפרק את החדשות. פחות ופחות נשמע עובדות ה נוגדות את התפיסה הקיימת. יותר ויותר נקרא ונשמע ונראה שמתהיינו החדשים צודקים, שהעולם הוא אנטישמי. שהער בים מתכוננים לכלותנו, שהסכנה רובצת לפיתחנו, שהאיבב הפנימי מסכן את קיר

קיא קי

ביקשתי להתארח הפעם במדור זה כדי להגיד לך כמה מילים. במיסגרת הדור שיה המתמשך בינך לבינינו. אני עושה זאת כעיתונאי ולא כמועמד לתפקיד הכלי. שאני מופקד עליו. במסירת מידע שפוי, מאוזן, נכון - בצירוף תמונה נאמנה של המציאות שבה אנו חיים. תפקיד זה מתנגש כימעט תמיד עם רצונו של השילטון. גם במיסטר הדמר קרטי ביותר, השילטון מעוניין בתיאור ה מציאות בצורה הנוחה לו, כדי להצדיק את מעשיו ומחליו.

ככה שהשילטון פחות דמוקרטי, יותר רדני, יותר קנאי, כן הוא מתנשא יותר עם עיתון חופשי ורר, הם, הרבק במשימתו.

פני שביעיים התחוללה מהפכה ב ארץ. מהפכה שקטה אך הרתיחוצאות. יעבור זמן עד שרטיש את מלוא עוצמת השנינו שחל. אך החל מלפני שבועיים, הכל השתנה. עתידנו הלאומי, תחוית חיינו, וגם תפקידו של עיתון זה.

הקומיסאר הפוליטי של תנועת החרות ברשות השדיר אמר לפני כמה ימים: "כל עובדי הרשות יצטרכו להתרגל לסיגנון החדש".

איגור רבתי ממשמעות. בעיקבות המהפכה, ישננו כל כליהתיקי שורת בארץ. "הסיגנון החדש" ישלש על כולם. התהליך יכול להתקדם באורח דרמאי תי, או לחול באופן הדרגתי. אך אין שמץ של ספק לאן הוא יגיע. כליהתיקשורת הממלכתיים - הטלווי זה והרדיו - יצטרכו להתאים את עצמם למיטר החדש. מי שאונו כרוייה, יכול היה לשמוע כבר השבוע את הצלילים ה ראשונים של המוסיקה החדשה. בכליהתיקשורת האחרים - העיתונים היומיים - יהיה התהליך מהיר עוד יותר.

הליכוד לא יכול היה לעלות לשילטון, לולא כליהתיקשורת אלה. אחריות נוראה רובצת עליהם.

אחרי מילחמת יום הכיפורים נעשה ניס יון כלשהו בעריכת חשבון הנפש בקרב העיתונאים. מעטים היו מוכנים להכות על חטא באופן אישי, אך רבים הודו כי העיתונות ויאר כליהתיקשורת נשאו ב אחריות רבה למחול. העיתונות השתתפה במסע ספינת השוטם מששת הימים ליום הכיפורים. הם עזרו ליצור את תמונת העולם של "יהי אנתנו", "אנתנו ואספנו עור", אנתנו הסופרמנים, אנתנו הצבא ה בלתי מנוצה, אנתנו גיבורי ההילה. אך מי שקיווה כי העיתונות תטיק מסך נה ונתגור על עצמה תורתיים חדשה בעיקבות המילחמה, טעה. במהרה נשכח יעול יוסיים הגישה העיתונות לאורת צורך דיעות מובחרות ומנופות, שהתאימו בדיוק להשקפת עולמם של השליטים בכלי התיקשורת. ישראל היא המעצמה העולמית מס' 1. ארצות הברית היא מושבה ישראלית. על הערבים אין טעם לדבר, מפני שהם חסרי כוח, וגם אין עם מי לדבר, מפני שהם זוממים להשמידנו. מה שטוב